

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně

Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušník X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 11. 2018, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 342 Kč, k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 6. 2018, č. j. X.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
3. Správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu správní orgán I. stupně zahájil, neboť mu byl postoupen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. X. Tímto rozsudkem ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, č. j. X, který nabyl právní moci 28. 10. 2016, a opisem z rejstříku trestů žalobce měl správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce byl pro spáchání zločinu výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 2 let se zařazením do věznice s dozorem, proto podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018 zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně konstatoval, že z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet, protože okolnosti, které vedly k odsouzení, ukazují na chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Proto bylo zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu s čl. 27 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Správní orgán I. stupně zkoumal přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života, přičemž nepřisvědčil žalobci, že zrušení povolení k trvalému pobytu by bránil jeho zdravotní stav. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán I. stupně zhodnotil jako přiměřený, neboť žalobce byl sloučen na území České republiky s otcem a dále zde pobývají jeho dvě dospělé sestry, bylo zjištěno, že je svobodný. Správní orgán předpokládal, že za dobu svého pobytu si žalobce vytvořil soukromé vazby, ale zásah je přiměřený, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání závažné trestné činnosti v rámci organizované skupiny, kdy se podílel na výrobě a následném prodeji drog, a tedy zásah do soukromých a rodinných vazeb si žalobce zásadně způsobil sám svoji trestnou činností a následným odsouzením. V tomto směru se správní orgán I. stupně dovolával závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016 a sp. zn. 2 Azs 14/2016, s tím, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku, která byla podle správního orgánu I. stupně v daném případě značná s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti.

4. V napadeném rozhodnutí se žalovaná se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila. K ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců konstatovala, že se jedná o speciální úpravu k ustanovení pod písmenem a), které je obecnější a vymezuje důvod zrušení povolení k trvalému pobytu a je v něm dán širší prostor pro správní uvážení při hodnocení správního deliktu. U obou skutkových podstat je stanovena podmínka přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince a z uvedené systematiky plyne, že úmyslný trestný skutek soudem sankcionovaný nepodmíněným trestem odnětí svobody je třeba hodnotit jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Při naplnění podmínky přiměřenosti zásahu zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života jde o řešení zákonné a v souladu s požadavky směrnice 2004/38/ES. Podle žalované správní orgán I. stupně v rozhodnutí popsal okolnosti trestné činnosti žalobce a přihlédl k nim při svých úvahách. Žalobce se na území dopustil trestné činnosti, u které není pochyb o tom, že se jedná o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, a to úmyslně. Jednání žalobce lze hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. I podle žalované nebylo rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobci je 28 let, je samostatný, nezávislý na svém otci a sestřích. Povolení k trvalému pobytu získal jako nezletilý před 15 lety a jde k jeho tíži, že nebyl schopen si po dlouhou dobu pobytu vytvořit a dostatečně se společensky integrovat, jak o tom svědčí jeho trestná činnost. U žalobce nebyly zjištěny pracovní, ekonomické nebo kulturní vazby, který by mohly být rozhodné pro posouzení otázky zásahu rozhodnutí do jeho soukromého života. Zájem České republiky na ochraně před uvedenou nebezpečnou a škodlivou trestnou činností, které se žalobce dopustil, převažuje nad jeho soukromými a rodinnými zájmy. Zdravotní stav žalobce po transplantaci ledvin, kterou podstoupil v roce 2017 v zemi původu, nemůže přijaté řešení zvrátit. Žalovaná ukončila tím, že správní orgán I. stupně přihlédl při hodnocení přiměřenosti zásahu do žalobcova života ke všem rozhodným skutečnostem, které vyšly najevo.

II. Žaloba

5. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu se směrnicí 2004/38/ES. Z žádného ustanovení směrnice nelze dovodit možnost zrušit povolení k pobytu pouze z důvodu podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, tedy pouze proto, že držitel pobytového oprávnění byl soudem České republiky odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky. Žalobce upozornil, že evropské právo jako celek má přednost před vnitrostátními předpisy a soudy a jiné orgány jsou povinny upřednostnit evropské právo, což se projevuje v povinnosti nepoužít jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které je v rozporu s právem společenství. Žalobce se dovolával zásady přímého účinku směrnice s tím, že ustanovení čl. 27 odst. 2 je dostatečně jasné a určité, a proto správní orgány neměly nesouladné ustanovení zákona o pobytu cizinců vůbec použít.
6. Žalobce uvedl, že obdobnou argumentaci uplatnil již v průběhu správního řízení, nesouhlasil s úvahami žalované a připomenul, že pobyt mu nebyl zrušen z důvodu, že by představoval trvající ohrožení veřejného pořádku, ale proto, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu v trvání 2 let za úmyslný trestný čin, což však automaticky neznamená, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 alinea druhá směrnice 2004/38/ES.

7. Pokud správní orgány zdůraznily, že byl žalobce odsouzen pro drogovou trestnou činnost a hodnotily nebezpečnou drogové trestné činnosti pro společnost a pro veřejný pořádek, pak měly vést řízení podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které v souladu s uvedeným článkem směrnice 2004/38/ES předpokládá zkoumání konkrétního jednání cizince a usuzování o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Odůvodnění je tak v rozporu s výrokem rozhodnutí, neodpovídá ustanovení zákona, podle něhož bylo rozhodováno.
8. K závěru žalované, že § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je speciální vůči písm. a) dotčeného ustanovení, žalobce uvedl, že i kdyby tomu tak bylo, ničeho to nemění na tom, že ustanovení je v rozporu se směrnicí 2004/38/ES. Pokud žalovaná dovozovala ohrožení veřejného pořádku na základě odsouzení pro drogový delikt a současně zmínila obecné poznatky ohledně trestné činnosti osob na droze závislých a komunity Vietnamců, činila tak v rozporu se směrnicí 2004/38/ES, když důvody spadají pod generální prevenci, případně jsou v rozporu se zákazem diskriminace a jedná se o trestání žalobce za skutky jiných osob. Správní orgány tak rozhodnutí zjevně pojaly jako další trest žalobce, který má sloužit k obecné generální prevenci před drogovou činností cizinců, což je čl. 27 odst. 2 alinea druhá směrnice 2004/38/ES zakázáno.
9. Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak žalovaná posuzovala přiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, uplatněnou odvolací námitku podle žalobce žalovaná nevypořádala. Při tomto hodnocení nehraje žádnou roli jednání, pro které byl žalobce odsouzen, pokud k němu chtěly správní orgány přihlížet a hodnotit jej, mělo být řízení vedeno dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se nezabývaly důvody, proč byl žalobci uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, pominuly důvody, proč mu nebyl uložen trest vyhoštění. Žalovaná také bagatelizovala jeho zdravotní problémy a rodinný život. Žalobce uvedl, že přes výrazně nižší úroveň lékařské péče ve Vietnamu transplantace neproběhla v České republice, protože provedení bylo těžko proveditelné z důvodu nedostupnosti vhodného orgánu a komplikovanosti při zařazení do seznamu čekatelů na vhodný orgán. I přes riskantnost cesty žalobce po transplantaci odcestoval do České republiky, protože potřebuje trvalou péči, která je zde výrazně kvalitnější. Proto je i důležitá péče rodinných příslušníků žijících na území České republiky. Žalovaná uvedla, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu v roce 2013, je tedy zjevné, že v České republice žije celý svůj dospělý život a veškeré sociální a pracovní a důležité rodinné vazby má pouze v České republice, tuto skutečnost však žalovaná nijak nehodnotila.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná pouze odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se k námitkám žalobce dostatečně podrobně vyjádřila. Navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo žalobci zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a kterým byl žalobci současně udělen výjezdní příkaz.
14. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 30. 9. 2019, *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
15. Kritéria, podle nichž správní orgány posuzují přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života držitele pobytového povolení, demonstrativně stanoví ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice 2004/38/ES *s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
17. Přezkum napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, z hlediska aplikace shora citovaných ustanovení provedl krajský soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 1. 8. 2019, č. j. 59 A 116/2018-63, jímž podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou. Jeho závěry byly aprobovány Nejvyšším správním soudem, který kasační stížnost žalobce zamítl rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019-27.
18. K ústavní stížnosti žalobce byly oba rozsudky správních soudů zrušeny náležením Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20 ze dne 16. 12. 2020. Ústavní soud konstatoval porušení práva žalobce

na soudní ochranu a poté, co vyložil požadavky čl. 27 směrnice 2004/38/ES, správním soudům vytknul, že dostatečně a eurokonformním způsobem svoje rozhodnutí neodůvodnily. Podle Ústavního soudu „z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ani správních soudů žádným způsobem nevyplývá, na základě jakých skutečností právě stěžovatelova osobní chování představuje reálné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti ve výše vyloženém smyslu.“ (viz bod 45 nálezu). Ústavní soud shrnul, že „správní orgány ani správní soudy v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který by stěžovatel odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě stěžovatelovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek Směrnice tedy uplatněn nebyl a správní orgány i správní soudy porušily zákaz automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestný čin a zrušením povolení k trvalému pobytu – jinak řečeno, správní orgány a správní soudy neposuzovaly osobní jednání stěžovatele, jak to požaduje čl. 27 odst. 2 Směrnice. Z výše shrnutých požadavků unijního práva a judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti přísluší vnitrostátním orgánům v každém jednotlivém případě, což nemůže nahradit národní zákonodárce obecnou identifikací důvodu pro omezující opatření, jak to učinil český zákonodárce v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (pravomocné odsouzení jednotlivce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky). Správní orgány a správní soudy však z takové obecné identifikace v případě stěžovatele vycházely a automaticky zrušily povolení k trvalému pobytu, aniž by dostatečně zkoumaly další okolnosti.“ (srov. bod 51 nálezu). Ústavní soud přitom vyložil, že je nutno rozlišovat mezi posuzováním důvodu ke zrušení povolení k trvalému pobytu a hodnocením přiměřenosti takového opatření. Konstatoval, že „v rámci prvního je podle čl. 27 odst. 2 Směrnice třeba posoudit, zda osobní chování dotyčného jednotlivce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. To mimo jiné znamená, že vnitrostátní orgány (resp. soudy) musí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení (viz bod 39). Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu tak, jak správní orgány učinily ve vztahu k zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy; zároveň je v tomto kroku možné vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby, jak to učinily správní orgány (v roce 2017 podstoupil stěžovatel ve Vietnamu transplantaci ledviny, nyní užívá trvale léky a pravidelně absoluuje lékařské kontroly).“

19. V intencích právě citovaných závěrů nálezu Ústavního soudu a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019-42), je třeba nejprve uvést, že norma obsažená v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění neodpovídá znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Tento deficit

zákoněné úpravy lze překlenout cestou aplikace nepřímého účinku čl. 27 odst. 2 uvedené směrnice. Z tohoto pohledu lze jako nedůvodné odmítnout žalobní námitky, v nichž se žalobce dovolává přímé aplikace čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES.

20. Jak již uvedl Ústavní soud, v přezkoumávaném případě správní orgány neposoudily žalobcovu věc optikou čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES dostatečně. Žalobci je třeba přisvědčit, že správní orgán I. stupně nehodnotil, proč konkrétní okolnosti spáchání trestného činu naznačují, že osobní chování žalobce představuje ohrožení i v současné době a proč žalobce bude ohrožovat veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost i v budoucnu. Své rozhodnutí správní orgán I. stupně založil pouze na tom, že žalobce byl odsouzen za spáchání zločinu výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, který obecně spadá pod pojem „veřejný pořádek“ a jehož spáchání lze považovat za jeho narušení.
21. Řádné odůvodnění nelze najít ani v napadeném rozhodnutí žalované, která pouze obecně zmínila okolnosti trestné činnosti žalobce a nebezpečnost trestného činu jako závažnou, ovšem okolnosti trestné činnosti nijak nespecifikovala, ani konkrétně nevysvětlila, proč právě u žalobce lze předpokládat, že bude mít tendenci páchat obdobnou trestnou činnost i v budoucnu. Žalovaná naopak odůvodnila svoje rozhodnutí tvrzeními (odsouzení pro drogový delikt, obecné poznatky ohledně trestné činnosti osob na droze závislých a komunity Vietnamců), které nesouvisí přímo s osobou žalobce a jeho protiprávním jednáním, ale s generální prevencí, jak žalobce v žalobě namítal. Rovněž závěr žalované o nikoliv ojedinělém vybočení z řádného života žalobce nemá v předloženém správním spise oporu. Přitom se jedná o skutečnost, kterou by bylo třeba vzít v rámci eurokonformního výkladu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nepochybně v úvahu.
22. V rozhodnutí tedy nebyly zmíněny žádné konkrétní skutkové okolnosti trestného činu, za kterých byl žalobce odsouzen, jež by ukazovaly na skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, jak již bylo uvedeno shora, nebyl řádně uplatněn a správními orgány byl porušen zákaz generální prevence, neboť oba správní orgány automaticky vycházely pouze z odsouzení žalobce za shora uvedený trestní čin.
23. Pokud jde o námitky žalobce vůči posouzení přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud za dané situace neshledává potřebu se touto otázkou zabývat. Jak vysvětlil Ústavní soud v bodu 52 shora citovaného nálezu, povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí z hledisek zmíněných v § 174a zákona o pobytu cizinců nastupuje teprve tehdy, jsou-li naplněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Protože v žalobcově případě tato otázka nebyla správními orgány posouzena dostatečně, bylo by předčasné zabývat se zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Přiměřenost zrušení trvalého pobytu budou správní orgány znovu posuzovat, a to i s přihlédnutím k případným změnám pro takové posouzení rozhodných skutečností.
24. Nad rámec potřebného lze pouze poznamenat, že pokud žalovaná v rámci úvah o přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu přihlédla k obecné a typové společenské nebezpečnosti zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, rozmáhajícího se ve vietnamské komunitě, nelze jejímu postupu ničeho vytknout. Rovněž zdravotní potíže žalobce nebyly ze strany správních orgánů bagatelizovány, žalobcovo tvrzení o kvalitnější zdravotní péči v České republice nemůže být samo o sobě důvodem, který by zrušení nejvyššího bytového oprávnění

bránil. Soud nadále zastává názor, že podmínky pro uložení trestu vyhoštění jsou stanoveny trestním zákonem svébytně, a jestliže nebyl cizinci uložen trest vyhoštění soudem, neznamená to bez dalšího, že jde o skutečnost, která by měla být významná z hlediska přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Správní orgány rozhodující o zrušení pobytového oprávnění jsou povinny a současně oprávněny učinit si vlastní úvahu v tom směru, jak intenzivní má cizinec soukromý a rodinný život a případný zásah do něj poměřovat s veřejným zájmem na ochraně významných zájmů společnosti.

25. Soud uzavírá, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu postrádalo uvedení důvodů, jež by odpovídaly eurokonformnímu výkladu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaná tyto deficity nenapravila.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s., a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
27. V dalším řízení je žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázána. Bude na žalované, aby znovu důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu posoudila, a to eurokonformním způsobem a uvedla přezkoumatelné úvahy ohledně otázky, zda okolnosti spáchání zločinu žalobcem a jeho odsouzení spočívající výhradně v jeho osobním chování představují skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a poté přistoupila k novému posouzení přiměřenosti ukončení trvalého pobytu žalobce na území České republiky.
28. Součástí rozhodnutí soudu je i výrok o náhradě nákladů řízení, a to v souladu s § 110 odst. 3 věta první s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšné žalované přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly v řízení před krajským soudem tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a příprava věci, podání žaloby], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 8 228 Kč. Soud do nákladů řízení, které by měly být žalobci žalovanou nahrazeny, nezahrnul soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů právního zástupce v souvislosti s podáním návrhu na přiznání

odkladného účinku žalobě a jeho doplnění, neboť žalobce s tímto návrhem nebyl u soudu úspěšný, proto si tyto náklady ponese sám (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 21/2012-38, dostupný na www.nssoud.cz). Náklady řízení před krajským soudem činily celkem 11 228 Kč.

30. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, odměnou právního zástupce za úkon právní služby ve výši 3 100 Kč [úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to podání kasační stížnosti], náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (1 paušál po 300 Kč za 1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 714 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 9 114 Kč.
31. Pokud žalobce požadoval nahradit náklady řízení před Ústavním soudem, soud jeho požadavku nemohl vyhovět. Ústavní soud není součástí obecných soudů, ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. ani žádné ustanovení zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, neumožňuje krajskému soudu o nákladech řízení před Ústavním soudem rozhodnout. V souladu s § 62 odst. 4 zákona o Ústavním soudu je to výlučně Ústavní soud, který případně mohl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti s podáním ústavní stížnosti vzniknout.
32. V dalším řízení před krajským soudem již žalobci náklady řízení nevznikly, soud tedy uložil žalované, aby žalobci k rukám jeho právního zástupce zaplatila na náhradě nákladů celkem částku 20 342 Kč, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. duben 2022.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu